

PFU-SAK NR. 271/13

KLAGER: Margrethe Hagerupsen
ADRESSE: Rådhuset Lenvik kommune, 9306 Finnsnes
TELEFON:
PUBLIKASJON: Folkebladet
PUBLISERINGSDATO: 18.09.2013, 19.09.2013
STOFFOMRÅDE: Rettssak
GENRE: Nyhetsartikkel
SØKERSTIKKORD: Kontroll av opplysninger, samtidig imøtegåelse, tilsva
REGISTRERT: 25.09.2013
BEHANDLET I SEKR.: 30.09.2013
BEHANDLES I PFU: 26.11.2013
FERDIGBEHANDLET: 26.11.2013
BEHANDLINGSTID: 61 dager
KLAGEGRUPPE: Rådmann
PFU-KONKLUSJON:
HENVISNING VVPL.:
RETTSBEHANDLING:
OMTALE/ANONYM.:
MERKNADER:

SAMMENDRAG:

Folkebladet publiserte **onsdag 18. september** en nettartikkel med sitattittelen «- **Aldri opplevd maken etter et forlik**». Samme artikkel ble også publisert påfølgende dag i papiravisen. I ingressen står det:

«FINNSNES: Kjendisadvokat Cato Schiøtz reagerer sterkt på lenvikrådmannens pressekonferanse om den betente konflikten i Lenvik.»

Det fremgår at advokaten har skrevet et leserbrev til avisen for å «**utdype saka fra sine klienters side**». Videre står det:

«Rådmann Margrethe Hagerupsen var svært følelsesladet da hun fortalte sin versjon av saka på en innkalt pressekonferanse (...) 3. september.»

Videre står det at saken bunner i en langvarig konflikt mellom rådmannen og to kommunestyrepolitikere:

«De to politikerne har i løpet av årene fremsatt påstander om korrupsjon, løgn og unnlatelsessynder fra Hagerupsens side. Disse påstandene dannet også grunnlaget for Hagerupsens stevning (...). Sist i august i år ble det inngått forlik i saka. Nå reagerer de to politikernes advokat (...) sterkt på sakas utvikling (...). - Saka er forlikt, men forliket er blitt presentert på en måte i media av Margrethe Hagerupsen og hennes prosessfullmektig (...) som foranlediger flere kommentarer fra undertegnede side (...). Jeg har aldri opplevd at man har hatt behov for å "selge" et forlik i form av en pressekonferanse. Det gjør ikke saken bedre at denne

pressekonferansen fikk et helt ensidig innhold, og at man ikke en gang opplyste om at man ikke hadde vunnet frem på noen av de to punktene som stevningen inneholdt.»

Sitatene fra advokaten er hentet fra det nevnte leserbrevet til avisen. Han gjengis videre på at det under pressekonferansen ble fremsatt **«usanne opplysninger om den psykiske helse til en av partene»**, og at han anbefalte forlik, der klientene hans trakk beskyldningene om straffbare forhold tilbake, fordi saksomkostningene kunne bli så store at **«det kunne føre til økonomisk tragedie for den tapende part»**.

20. september sto hele leserbrevet fra Cato Schiøtz på trykk i avisen.

KLAGEN:

Klager er Margrethe Hagerupsen. Hun reagerer på at artikkelen ble «presentert forløpende over to døgn uten av det er gjort ett eneste forsøk på å gi meg - den angrepne part - muligheten til samtidig imøtegåelse. Verken jeg eller min advokat (...) har mottatt noen henvendelse (...).»

Videre skriver hun at hun som rådmann er vant til kritisk omtale, men at «[d]en aktuelle saken (...) har vært av en helt annen karakter enn jeg mener man skal måtte akseptere selv i en utsatt, offentlig posisjon».

Klager mener motparten «har fått komme til orde med påstander om og angrep på meg som i omfang og grovhet ikke på noen måte står i stil med avisens søken etter sannhetsgehalt i beskyldningene.» Videre står det: «Jeg har gjentatte ganger bedt om å bli politianmeldt, slik at en etterforskning av de påståtte lovbruddene kunne bringe på det rene min grad av skyld eller uskyld. En slik anmeldelse kom aldri. Til sist så jeg ingen annen utvei for å ivareta min egen integritet enn å gå til sivilt søksmål (...).»

Og videre: «Like før hovedforhandling i saken (...) ble vi gjort kjent med at en av representantene for motparten hadde levert sykemelding med en diagnose og en kommunikasjon som tydet på at det kunne ta lang tid før vedkommende eventuelt ville kunne møte til hovedforhandling. Fra advokat Schiøtz ble det tatt kontakt med min advokat med ønske om forliksbehandlinger. Mitt motiv for å gå til søksmål, har aldri vært annet enn å få mitt navn og rykte renvasket. Kravet om økonomisk oppreisning ble fremmet for å illustrere alvorligheten i saken. I forliksforhandlingene var det et ufravikelig krav fra min side at beskyldningene mot meg skulle trekkes tilbake. Så lenge dette ble etterfulgt, var det enkelt for meg å avstå fra økonomisk kompensasjon.»

Klager skriver at de ved forliket ba om at motparten bekjentgjorde innholdet gjennom en pressekonferanse, noe som ble nektet. Derfor holdt hun og hennes advokat selv pressekonferanse: «For meg var det av avgjørende betydning at innbyggerne i kommunen (...) skulle få kjennskap til at rådmannens navn og rykte var renvasket (...).»

Klager viser til at den ene motparten, dagen før pressekonferansen, uttalte til Kommunal Rapport at de inngikk forlik først og fremst på bakgrunn av økonomiske vurderinger, og hun siterer motpartens utsagn fra artikkelen: «Vi underskrev forliket med påholden penn. Det føles nærmest som et justismord. Nå skal det holdes pressekonferanse og foretas korsfestelse.»

Klager skriver at hun «valgte å overse» at Kommunal Rapport her ikke innhentet samtidig imøtegåelse, fordi hun var «fornøyd med forlikets innhold og klar til å gå videre», men at de nye angrepene i Folkebladet etter dette fikk henne til å ønske en presseetisk vurdering. Hun viser til Vær Varsom-plakatens punkt 3.2 om kildekritikk og kontroll av opplysninger, punkt 4.14 om samtidig imøtegåelse og punkt 4.15 om tilsvær.

TILSVARSRUNDEN:

Folkebladet skriver at saken har versert i spaltene siden 2009, og at det har vært krevende «å skape balanse i en prosess der to parter står så til de grader steilt mot hverandre, og der beskyldninger og påstander er svært sterke».

Avisen skriver at begge parter har gitt uttrykk for at Folkebladet «har hatt slagside til fordel for motparten», og at den på leder- og kommentarplass også har støttet rådmannen og kritisert motpartens framgangsmåter.

Om pressekonferansen står det: «[E]n seanse som ble ledet av ordfører (...), og der rådmann Hagerupsen og hennes advokat Geir Høin (...) var representert. Rådmannens motpart ønsket ikke å holde egen pressekonferanse (...). Folkebladet (...) sto derfor overfor en stor utfordring med å skape en balansert presentasjon og dekning av forliket. Folkebladet sendte 40 minutter direkte på web-tv fra pressekonferansen, og brakte to sider i papiravisa dagen etter (se vedlegg). Til artikkelen i papiravisa var i vi kontakt med (...) Schiøtz, og fikk kommentar til en oppsiktsvekkende uttalelse fra advokat Høin om den psykiske helse til en av de to kommunestyrerepresentantene. "Jeg tror ikke det er noe psykiatri bak i bildet her, men hva det er vet jeg ikke", uttalte Høin (...). Det hører med til historien at Høin i ettertid beklaget disse uttalelsene. Men i sum hersker det ingen tvil om at pressekonferansen og dekningen (...) fikk et svært ensidig innhold. Derfor var det redaksjonelt sett maktpåliggende å få publisert advokat Cato Schiøtz redegjørelse, i form av et leserinnlegg han sendte vel to uker senere, så raskt som overhodet mulig. Folkebladet valgte derfor å referere utdrag (...) på folkebladet.no samme dag som vi mottok innlegget (...).»

Avisen mener klagers krav til samtidig imøtegåelse av leserinnlegget er «meningsløst», gitt sammenhengen. Om de andre konkrete VVP-punktene klager viser til, står det avslutningsvis: «I paragraf 3.2 framgår det at "Det er god presseskikk å tilstrebe bredde og relevans i valg av kilder", noe vi mener vi nettopp gjorde da vi så raskt som mulig publiserte Cato Schiøtz redegjørelse. (...) I 4.15 framgår det at "De som er blitt utsatt for angrep skal snarest mulig få adgang til tilsvær, med mindre angrep og kritikk inngår som ledd i en løpende meningsutveksling." "Rådmannssaken" med et tresifret antall artikler over fire år må da så til de grader være en "løpende meningsutveksling". (...) Det var vel nettopp Cato Schiøtz og hans klienter som etter pressekonferansen hadde krav på å "snarest mulig få adgang til tilsvær".»

Klageren påpeker at det er den redaksjonelle artikkelen hun har klaget inn, ikke leserbrevet. Videre skriver hun om den omtalte pressekonferansen at motparten møtte pressen umiddelbart etter at den var over, og at de dermed fikk «full anledning til å kommentere og imøtegå det som framkom (...)».

Klageren bemerker videre at leserbrevet kom 15 dager etter pressekonferansen: «Det hastet altså så mye - etter to uker - at Folkebladet ikke hadde tid til å la meg få ta stilling til det avisen skrev i sin redaksjonelle omtale av leserinnlegget?»

Avisen skriver at den påklagede artikkelen «dreide seg bare om innholdet i leserinnlegget (...), samt en helt nøktern og balansert historikk om saken». Da artikkelen ble publisert på nett, var leserinnlegget lenket til.

Videre står det: «Det er ikke riktig at Gunnar Johnsen og Terje Konradsen [klagers motparter i rettssaken; sekr. anm.] møtte pressen i foajeen etter pressekonferansen. Da vår journalist (...) kom til foajeen, var disse to forlatt.» Avisen skriver at den da kontaktet den ene motparten, men at han henviste til Schiøtz for kommentar.

Og avslutningsvis: «At Hagerupsen påberoper seg rett til å ta stilling til det Folkebladet skrev i sin redaksjonelle omtale av leserinnlegget blir helt meningsløst, all den tid denne omtale bare besto av direkte sitater fra advokat Schiøtz sitt leserinnlegg.»